

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Dity Řepkové a přísedících Mgr. Jana Jandla a Ing. Vladimíry Konečné v hlavním líčení konaném dne 23. října 2024 v Brně

takto:

Obžalovaná

I.J., narozená XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. bytem XXXXX,

je vinna, že

v přesně nezjištěnou dobu mezi 18:00 až 20:00 hodin dne 20. 7. 2023, v ložnici přízemního bytu č. 1, na adrese XXXXX, v době, kdy se starala o svého nezletilého vnuka S.S.H., narozeného XXXXX, když se jí jej nedařilo utiřit, tak jej po přebalení zabalila do zelené deky až po ramena a přesněji nezjištěným způsobem jej uchopila s vědomím, že se jedná o pětiměsíční novorozeně a zvedla jej do úrovně svých prsou a z blíže nezjištěné vzdálenosti jej hodila velkou silou zadní částí trupu přímo na zeď v místě nad dětskou postýlkou, v důsledku nárazu do zdi utrpěl nezletilý ránu do zadní části hlavy a spadl do postýlky, přičemž největší intenzita úderu směřovala proti týlní krajině hlavy nezletilého, převážně směrem zezadu dopředu a mírně zleva doprava, čímž mu způsobila dvojici drobných krevních výronů v měkkých pokrývkách lebních čelní krajiny ve střední čáře a mírně vpravo, otok a plošný krevní výron v měkkých pokrývkách lebních v rozsahu zadní části levé spánkové krajiny a především krajiny týlní, a dále i v temeně-spánkové krajině vpravo, tříštivé zlomeniny lební klenby a spodiny – v rozsahu kosti týlní, pravé temenní a spánkové, s částečným odloučením tvrdé pleny, krvácení pod omozečnice a do mozkových komor; krvácení

do páteřního kanálu a pod obaly páteřní míchy a úrazový otok mozku, v důsledku čehož nezletilý téhož dne v řádu desítek minut od vzniku nitrolebního poranění zemřel, přičemž takto jednala, ač si byla vědoma nízkého věku nezletilého, jeho úplné bezbrannosti a odkázanosti na péči dospělé osoby, i skutečnosti, že s takto malým dítětem je nutné zacházet velmi opatrně,

tedy

jiného úmyslně usmrtila, a takový čin spáchala na dítěti mladším patnácti let,

čímž spáchala

zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odstavce 1, 3 písm. c) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 140 odstavec 3 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) let.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se obžalovaná pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná povinna zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Brno, pobočka pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina, Benešova 696/10, Brno, IČ: 41197518, částku ve výši 19 470,12 Kč.

Odůvodnění:

1. Dne 21. 3. 2024 byla na obžalovanou I.J. podána obžaloba Krajského státního zastupitelství – pobočka v Jihlavě č. j. 4 KZV 12/2023-125 pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, jehož se měla obžalovaná dopustit jednáním popsáním v podané obžalobě.
2. **Obžalovaná J.** u hlavního líčení uvedla, že pracuje jako administrativní síla u paní F. v XXXXX s čistým výdělkem 15–16 tisíc Kč. Dále pobírá příspěvek na péči dcery ve výši 9 800 Kč. Žije sama s dcerou, která chodí do prvního ročníku odborného učiliště a nájem platí ve výši 13 000 Kč. Má jednu exekuci, v rámci které se jí strhává 2 000 Kč ze mzdy měsíčně; celkově jí zbývá uhradit 40 000 Kč. Je rozvedená a vedle dcery má ještě jednoho zletilého syna. Má základní vzdělání. Nebyla nikdy trestně stíhaná a na psychiatrii se nikdy neléčila. V současnosti nebere žádné léky, ale dřív brala silné léky na nohy. V době skutku je nebrala. K drogám má odpor, alkohol si občas dá, ale neopije se.
3. K věci uvedla, že E.H. poznala jako přítelkyni svého syna, když je pozvala k ní domů. Se synem to bylo komplikovanější. Nechtěl pracovat, neměl kde bydlet, ona mu pomohla, ale pak se pohádali a nějakou dobu se spolu nebavili. S E. však byla v kontaktu pořád, E. byla těhotná. Měly spolu pěkný Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

vztah a těšila se na malého, proto pořídila spoustu věcí pro dítě. Měly hezký vztah, brala ji jako svou dceru a byla dokonce u porodu. Sama byla první, kdo měl malého po porodu v náručí, a přišlo jí, že E. k němu neměla žádný vztah. E. za ní párkrát přijela i s malým a pak jí nabídla, že může malého hlídat, což se párkrát stalo na 2-3 dny. Potom se E. zapírala. Volala a psala E., jak se má malý, ale E. to ignorovala, tak jela s dcerou za ní do Budějovic bez ohlášení. Tam zjistila, že bydlí ve sklepním bytě. Bylo to tam hrozné, i bezdomovci mají ve srovnání s tím uklizeno. V tom bytě bydlela E. se svým tátou. Byly tam plesnivé zdi, špína, smrad, prach a malému smrděly věci. Pak s ní byla u ní doma E. s malým asi 4 dny. Po tu dobu se starala o malého převážně sama. Když E. řekla, že malý brečí, tak jí odpověděla, aby se o něj postarala, že je „babka“. Připadalo jí, že se ho chce E. zbavit. V kuchyni se jí E. zeptala, zda by si ho vzala do péče, kdyby se o něho nemohla sama postarat. Odpověděla kladně. Syn moc dobře věděl, jak E. funguje, ale ona to nevěděla. Zjistila to až ten týden. Ten týden ještě sháněla pro malého nějaké věci. To bylo to pondělí, kdy E. odjížděla. Přijela v neděli s nějakým známým. Oba i s malým u ní přespali a v pondělí odjeli, přičemž malého jí nechali. Domluva byla, že ho bude mít na hlídání dva dny, ale pak jí E. řekla, že si ho má nechat klidně týden. V ten konkrétní den byla unavená, vyčerpaná, myšlenkami byla úplně jinde, nohy a ruce ji bolely. Za tu celou dobu malý skoro vůbec nespál, ale nemohla ho nechat řvát a o hladu. Spal vždycky tak na 10 minut. S. spal s ní v ložnici. Měla pro něho z druhé ruky postýlku. E. jí říkala, že S. trpí na prdíky, tak jí věřila, ale nemyslí si, že by tím úplně tak trpěl. Když E. v pondělí odjížděla, všimla si, že má malý promáčkrou hlavičku, tak se ptala, jestli se něco nestalo. E. odpověděla, že to bude dobré, že se to spraví. E. byla taková nervní, jako by se něčeho bála. Ten den byl strašný hic, šla s malým ven společně ještě s jedním kamarádem. Kamarád si potřeboval něco vyřídit, tak si šel něco vyřídit a ona šla s malým přes Jihlavu. Malý nespál a byl takový nevrlý. Chtěli si dát pívko a ona si dala asi 3 pivka. Byla si koupit v obchodě něco k jídlu a malého v kočárku během toho hlídal ten kamarád. Potom k ní přijel pan P. opravit sprchu. Šíleně ji bolely ruce, nohy a malý byl nevrlý. Dala malého do sedačky-vajíčka, pustila mu v televizi pohádky a neuvědomila si, že ho ve vajíčku nepřipoutala. Vajíčko bylo položené na posteli. Protože byl strašný hic, otevřela okno a šla mu udělat něco k jídlu a čaj. Potom slyšela malého řvát, tak se běžela podívat, jestli nespádl, a když ho zvedala, tak jí vylítnul. Když běžela, zakopla o kočku, chtěla ho zvednout, vzala sedačku a neví, vylítnul jí. Neví, proč ho nevzala do náručí a vzala vajíčko. Vajíčko vzala za ucho, neví, do jaké výšky. Má obě ruce špatné. Jednu ruku měla dříve ochrnutou. Má špatné karpály. Neví, z jaké výšky S. spadl. Postel je klasicky vysoká asi pod koleno. Malý letěl směrem ke dveřím. Neví, jak daleko to je od válendy. Neví, jak vyletěl. Prostě ho chtěla vzít a vyletěl. Asi ho vzala moc rychle. S. byl v pořádku, byl naživu. Prohlédla ho, brečel, dala mu dudlík. Měl jen škrábance. S. si kousal palce u nohou. Chtěla s ním zajít k doktorce, ale nebyla oblečená. Dala ho do sedačky a dala mu napít. Hrozně se jí klepaly ruce z šoku. Potom mu vyměnila čistou plínu, a že s ním půjde. Mohlo být sedm, půl sedmé. Snažila se ho vykoupat kolem sedmé či půl osmé. Poté, co vyletěl ze sedačky, ho utišila, dala mu dudlík, šla mu udělat čaj, Sunar. Pak dál měla myšlenky, dělo se spousta věcí, byla v kuchyni, slyšela řev, snažila se ho utišit, dala ho do deky, přebalila ho. Broukal si, říkala si, že to bude dobré, pak s ním chtěla jít k doktorovi, viděla, že má oči v sloup. Chtěla si zavolat taxíka a jet na pohotovost do Jihlavy, ale rovnou volala rychlou, protože měl oči v sloup. Snažila se mu dávat první pomoc a umělé dýchání. Potom přijeli záchranáři. Nehodila s ním, pouze ho dala do postýlky. Když ho dávala do postýlky, tak byl v pořádku. Ten den vypila asi 2,5 piva (0,5 l). Na pivu byla s panem Š.. Byli asi 10-15 minut od bydliště. Byl hic a S. nechtěl spát a brečel. Když šla z restaurace domů, nekupovala žádný alkohol. Doma měla pivo v plechovkách, ale pila jenom kofolu. Pivo si dá po práci nebo na oslavě, ale nepije pravidelně. Ten dopis, o kterém mluvila, se týkal E., že má ADHD a psychické problémy. Brala na to prášky. Ten dopis ji rozrušil, ale rozrušilo ji obecně, že neodpovídala, nereagovala. Připadalo jí, že se chce S. zbavit.

4. Vzhledem k podstatné změně výpovědi obžalované, byla podle § 207 odst. 2 tr. řádu čtena její výpověď z přípravného řízení, kdy uvedla, že jí S. vylétl z vajíčka, když ho zvedala a letěl ke dveřím, kde do nich narazil. Letěl vzduchem. Když se to stalo, tak začal brečet a ihned k němu běžela a

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

zvedla ho. Když ho zvedala, tak jí vyklouzl a spadl na zem z výšky asi 60 cm. Dopadl na levý bok a asi se i uhodil do hlavy. Neví, jestli upadl na plovoučku nebo dlažbu. V tu chvíli měl pouze plenu. Zvedla ho a brečel. Snažila se ho uklidnit, ale vztekal se a prděl. V tu chvíli si nevšimla žádného zranění. Měl trochu červené na krku, ale to zmizelo, když ho chovala. Snažila se ho uklidnit, což se jí povedlo. Nakrmila ho. Hltal, tak mu vzala flašku, aby se nezakuckal. Potom se začal vztekat a pšoukl si, tak se bála, jestli mu něco není. Pořád sebou šil a mlátil, tak ho zabalila do zelené deky jako do zavinovačky, aby sebou nešil. Potom si pobroukával a dala mu dudlík. Potom se začal zase vztekat. V tu chvíli s ním byla u stolu, který používala jako přebalovací. Zabalila jej na tom stole a poté ho vzala do náruče. Když ho zvedla, tak na konferenčním stole viděla ten dopis a neví, co to do ní vjelo, ale když se otáčela směrem k postýlce, že ho dá do postýlky, tak udělala asi jeden krok k postýlce a hodila ho rovnou. Hodila ho do úrovně nad horní konstrukcí postýlky, kdy na zeď narazil asi zadní stranou zad. Přesně neví, ale letěl hlavou napřed směrem k postýlce. Narazil na zeď a spadl do postýlky. Přitom strhl tyčku, na které měl zavěšenou hračku. Okamžitě přiskočila k postýlce a rychle ho prudčeji zvedla, čímž se ještě jednou uhodil o tu tyčku do oblasti čela. Začal brečet, tak se ho snažila utiшит. Sundala z něho deku a 5-10 minut ho nosila, pak mu dala napít a dala mu dudlík. S. si pobrukoval. K doktorce s ním chtěla jít následující den (č.l. 393vv-394). Na čtené reagovala, že chtěla jít (k doktorce) hned a určitě by s ním nehodila. Byla v šoku. Takto nevypovídala, až teprve měsíc poté jí došlo, co se děje. V životě by malému neublížila. Lituje toho, že jí vypadl ze sedačky, ale určitě by s ním nehodila o zeď. Děti u ní byly vždy na prvním místě. Popřela, že by v přípravném řízení řekla, že ho vrhla nižší intenzitou a přirovnala to k hodů míče na vzdálenost asi dvou metrů. Takhle to řekli oni jí. Ona řekla pouze to, že ho pokládala a určitě ho nehodila. Neví, co říkala u policie. Byla ve stresu a sbírali ji tam ze země. Tvzení o hodu o zeď není pravdivé, nikdy by malému neublížila. K další části její výpovědi z vazebního zasedání (č.l. 129), kde vypovéděla, že nezapírá hození s dítětem na zeď či vymrštění dítěte do postýlky, uvedla, že s malým nehodila o zeď a pouze jí upadl. Neví, co vypovídala, byla v šoku, ale nikdy v životě by s ním nemrskla o zeď. K přehranému záznamu volání na tísňovou linku uvedla, že záchranářům říkala hned mezi chodbou, že jí vylítnul ze sedačky, ale byl to zmatek. Řekla jim, že vdechnul mléko. Teklo mu to nosem a pusou. Řekli jí, aby je nechala pracovat, tak nevěděla, jestli jim do toho má mluvit.

5. Svědék P.Š. vypovéděl, že obžalovaná je jeho bývalá přítelkyně, v minulosti spolu žili. Nyní jsou přátelé a nepovažuje ji za osobu blízkou. Dále vypovéděl, že se projednávaná událost stala asi týden po jejich rozchodu. Pohádali se a v tu dobu spolu nekomunikovali. Obžalovaná se o všechno bez problému starala, neměla problém s alkoholem. Když se napila, tak byla spíš veselá, než aby byla protivná. Nezažil, že by byla v opilosti agresivní. O vnuka se starala, měla ho i u něho na farmě s E. Obžalovaná se o něho starala, ale E. ne. Neví, jak často se o něho starala, ale u něho na farmě ho měla dvakrát a ví, že E. za ní jezdila do Jihlavy. Bývalo to na více dní. Na farmě byli asi 3-4 dny. Když se to stalo, tak za obžalovanou dal záruku a zajišťoval jí bydlení a práci. Nedovede si představit, že by to udělala tak, jak je popsáno. Musela to být nějaká nešťastná náhoda, když má ty karpály. Když byla propuštěna z vazby, tak se o tom bavili a říkala, že to má v mlze a úplně si to nevybavuje, že jí dítě vypadlo z ruky. Víc k tomu neříkala. Myslí si, že v přípravném řízení si neuvědomovala, co říká. Když se rozcházel, tak mu přišlo, že je v takovém rozrušeném rozpoložení. Vypadala nervózní, jako by jí něco trápilo.
6. Svědék R.P. vypovéděl, že se s obžalovanou zná 8-9 let a jsou kamarádi. V minulosti spolu žili. S obžalovanou se v ten konkrétní den potkal asi v 16:15 hod., když jí jel namontovat novou vodovodní baterii. Opravil to, dali si kafe a odjel. Byl tam asi třičtvrté hodiny a setkal se s ní před domem, když se vracela z procházky s malým. V té době byl S. v kočárku. Nespál, spíše se vrtěl, ale nebrečel. Když přišli do bytu, obžalovaná vynadala kočkám, které ležely v postýlce, a uložila tam malého. Když se vzbudil, tak hned běžela za ním a měla ho v náručí. Když se vzbudil, tak chvíli plakal, ale pak byl v klidu a smál se. Během toho, co vyměňoval baterii, udělala malému

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

jídlo. Vnímal ji jako šťastnou babičku. K E. uvedl, že ji potkal jednou a diví se, že jí dítě nebylo odebráno. Nechala víckrát malého na týden u babičky, aniž by jí volala. To ví od obžalované. Když se to stalo, přijel k obžalované, kde měl možnost mluvit s krizovým psychologem. Obžalovaná brečela a nijak se k tomu nevyjadřovala, v tu noc u něj přespala, dostal pro ni nějaký prášek na uklidnění od psychologa. Obžalovaná nemá problém s alkoholem, nepije každý den. Když byla opilá, tak mu vyčítala věci, ale že by ublížila, to ne. Ten den se chovala úplně normálně, ale cítil z ní pivo. Když přijel za ní v noci, už byla střízlivá.

7. Svědkyne E. H. vypověděla, že obžalovaná je její bývalá tchyně. Od té doby, co se to stalo, tak se nestýkají. S obžalovanou neměly žádné problémy. Věděla, že se o malého postará. Když ji opustil otec S., tak za ní obžalovaná stála a měla S. ráda. U obžalované byla s malým asi 2x, maximálně 3x. Obžalovaná byla u ní doma jednou, víc byly v telefonickém kontaktu. Po porodu si moc nepsaly, ale v kontaktu byly. K Sebíkově se obžalovaná chovala v pohodě, když viděla, že pláče, vzala si ho. To, aby nechala S. tak dlouho o samotě, navrhla obžalovaná. Neříkala, proč ho chce, chtěla si ho užít. Na to, že tam bude mít S. více dnů, byla připravena. Co se týče toho dopisu, je pravdou, že jí bylo diagnostikováno ADHD, na což brala dříve léky. Měla jít na sociálku kvůli invalidnímu důchodu, ale ten dopis zapomněla vytáhnout, a přišla na to obžalovaná, která z toho neměla vůbec radost. Pohádaly se kvůli tomu, obžalovaná si myslela, že se nedokáže o S. postarat. Po smrti S. s obžalovanou nemluvila, ale dostala od ní dopis s omluvou.
8. Z protokolu o výpovědi svědkyně M.B. soud zjistil, že pracuje jako záchranářka na Zdravotnické záchranné službě Kraje Vysočina v Jihlavě. Konkrétní datum si nevybaví, ale bylo to někdy v podvečer, kolem osmé hodiny, kdy byli vysláni na výjezd. Jela v sanitce společně s malým vozidlem, kde byl lékař. Věděli, že jedou na dítě, kdy se jednalo o výjezd NZO. V sanitce jela společně s kolegou P. a v malém vozidle byla MUDr. V. a kolegyně P. Po příjezdu šli hned rychle do přízemního bytu s otevřenými dveřmi, kde byla rozrušená paní. Čekala na ně mezi dveřmi. Řekla jim, že se šla podívat na dítě, které bylo apatické, a ihned volala na tísňovou linku. Dítě brali asi z gauče, nebylo v postýlce. Chlapeček měl takovou popelavou barvu. Lékařka prodýchovala hrudník, nalepily se elektrody a sama začala mačkat hrudníček. Zjistila se zástava, proto kolegové začali chystat léky a intraoseální vstup. S lékařkou dále oživovala. Lékařka zjistila, že jsou dýchací cesty špatně viditelné, že jsou plné mléka, tak se snažily odsávat, a nakonec se jim podařilo zaintubovat. Zajistily se dýchací cesty, sama pokračovala v masáži srdíčka. Po intubaci se lékařka prohodila se záchranářkou, jelikož šla zajistit intraoseální vstup. Když se všechno zajistilo, lékařka se vyptávala na základní otázky. Zákrok vedla lékařka, proto moc neposlouchala a věnovala se práci na ožívování. Zaslechla však, že paní říkala, že dala chlapečkovi mléko, ten se vztekal, tak ho uložila, a když se po chvíli šla podívat, byl apatický. Neustále opakovala, že neví, co se stalo. Vzpomíná si, že lékařka zmínila, že z paní šel cítit alkohol a asi bude volat policii, jelikož se jí to zdálo divné. Neví, kdo nakonec volal policii, ale ta dorazila, policisté chtěli dát paní dýchnout, ale ta toho nebyla schopna, nebo spíš nechtěla. Při resuscitaci se podávaly léky (adrenalin) a celé to trvalo asi 50 minut. Celá resuscitace probíhala bez známek zlepšení a potom se dostavily i známky rozšířených zorniček. Asi po 20 minutách říkala lékařce, že cítila povolení svalového tonusu, jako by se mačkala hadrová panenka. To byla známka toho, že chlapeček ležel v postýlce déle, než uváděla paní. Lékařka komunikovala jak s paní, tak s policisty. Poté si šla lékařka prohlédnout dítě, aby jej mohla popsat do zprávy, když objevila starší stroupky u kotníků, které vypadaly, jako by ho poškrábala kočka. Následně lékařka objevila na hlavičce krepitaci. To je známka zlomeniny. Toto sama také ověřila. Usoudily, že se jedná o zlomeninu lebky. To zranění bylo na pravé zadní straně hlavičky a nebylo viditelné. Šlo poznat pouze podle hmatu. Pokud by to bylo z pádu, muselo to být z velké výšky. Ta paní se nezmínila o tom, že by dítě mělo spadnout. V době jejich příjezdu mělo dítě pouze plenku.
9. Svědce J.Ch. dle protokolu uvedl, že je ve vztahu s E. H., seznámili se, když už měla S.. V průběhu vztahu se k němu nastěhovala, do té doby bydlela u svého otce. V bytě bydleli pouze oni tři. K věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

vedl, že asi týden před tím, než se to stalo, volala obžalovaná E., zda by si nemohla vzít S. na hlídání a chtěla ho na týden. Společně se domluvily na neděli, že jí ho přivezou do Jihlavy. Bylo to 16. 7. 2023 a obžalovaná na ně čekala na nádraží. Odtud šli do hospody a chvílku popíjeli. Z hospody šli nakoupit, pak šli k obžalované domů. Po příchodu domů dala obžalovaná sama od sebe bez instrukcí malému najíst. Vykoupala ho a dala ho spát. Potom ještě chvílku popíjeli a šli spát. Nevšiml si na obžalované ničeho zvláštního. Další den odjel do práce a později mu psala E., že se s obžalovanou pohádaly kvůli nějakému dopisu ohledně důchodu. Obžalovaná říkala E., že by si chtěla vzít malého do pěstounské péče. O té hádce mu E. psala mezi třetí a čtvrtou odpoledne. Kolem sedmé nebo osmé E. odcházela od obžalované, aby ho šla čekat před jeho prací. E. v průběhu toho týdne byla v kontaktu s obžalovanou, ale sám neví, o čem si psaly a volaly. Potom obžalovaná volala E. ve čtvrtek kolem 20:45 hod., kdy ta si ji dala nahlas. Obžalovaná brečela a říkala, že se něco stalo se S. Říkala, že mu dala mléko, odkrknul si, dala ho do postýlky a pak začal být malátný. Potom obžalovaná volala znova, že tam je záchranka a policie. Na místo dorazili kolem 22:00 hod., tam je i vyslechla policie a dozvěděli se o smrti malého. S obžalovanou mluvila jenom E., ale k tomu, co se odehrálo, se nevyjadřovala.

10. Svědkyňě P.P. dle protokolu vypověděla, že je záchranářkou u Zdravotní záchranné služby Kraje Vysočina v Jihlavě a toho konkrétního dne ve večerních hodinách dostali výzvu a informaci, že je tam bezvědomí. Jela společně s doktorkou a s nimi jela RZP. Na místě jim otevřela paní, v pokoji pak předala lékařce dítě, ta ihned zahájila resuscitaci. Nešlo zajistit dýchací cesty, tak musely odsávat a provést intubaci. Resuscitace se jevila jako neúčinná a tento stav trval asi delší dobu. Resuscitaci prováděly skoro hodinu. Po 10 minutách otáčely tělíčko, jestli se netvoří posmrtné skvrny, a v té době se ještě netvořily. Z paní cítila zápach alkoholu, což řekla lékařce. Když zjistily, že se nejedná o maminku, tak požadovaly, ať zavolá matce. Po nějaké době otočily chlapečka a uviděly velký hematom na hlavě. Doktorka se ptala, jestli chlapeček neupadl, paní tvrdila, že ne. Po ukončení resuscitace provedly ohledání těla, jelikož ten nález neodpovídal tomu, co babička řekla. Policie na zavolání přijela během resuscitace, chtěla provést dechovou zkoušku, ale ta se nepodařila. Obžalovaná jim při příchodu pouze sdělila, že dítěti dala mlíčko, a že ho takto našla. Pořád měnila čas, po jaké době ho našla. Během ohledání těla našla doktorka nález na hlavě, kdy našla prasklou lebku, dva hematomy nad kořenem nosu a škrábance u kotníků. Při resuscitaci ta paní uváděla něco v tom smyslu, že je maminka psychicky nemocná a že chlapeček pořád plakal.
11. Z výpovědi svědka J.P., záchranáře, bylo zjištěno, že to byl klasický výjezd s kolegyní B., kdy jeli na výjezd k dítěti, jelo s nimi vozidlo RV, ve kterém jely lékařka V. a záchranářka P.. Nepamatuje si už čas, ale byla to denní směna, mohlo to být i odpoledne. Byla to výzva dítě NZO, což je náhlá zástava oběhu. Dítě bylo do 6 měsíců. Poté, co se dostali dovnitř, všichni věděli, co mají dělat a prováděla se resuscitace. Oživovací pokusy prováděli asi 51 minut, což je na dítě velmi dlouho, to ještě nezažil. Byl to pro něho první takový výjezd k dítěti, tak prvních 20 minut nevnímal, až pak začal vnímat okolí. Byt byl hezký voňavý. Divné mu bylo, že ta paní nebyla vystrašená. Čekal hysterický záchvat, což se nedělo. Doktorka po resuscitaci našla hematom pod hlavičkou, který nebyl při resuscitaci vidět. Potom přijela policie a pamatuje si, že to nebyla maminka, ta byla na telefonu. Ke stavu dítěte jim řekla, že takto dítě našla v postýlce. Přišlo mu, že byla v klidu. Něco tam hrála, že je z toho špatná, ale rozhodně to nebylo jako chování mámy dítěte, které nedýchá. Byla trochu hysterická, ale nepozoroval nic ohledně alkoholu.
12. Z výpovědi svědka M.Š. bylo zjištěno, že se zná s obžalovanou asi 15-20 let. Setkávali se jako kamarádi a následně mezi nim byl i vztah, který se vyvíjel nějak na střídačku, kdy chvíli spolu byli a chvíli ne. Naposledy spolu byli asi před 5 lety. Poslední dobou se setkávali jednou za 14 dní nebo měsíc, že zašli společně na pivo. Když byla obžalovaná střízlivá, byla normální, ale když se trochu napila, byla arogantní a vulgární. Ona je taková vztahovačná, vždy muselo být vše podle ní, a když nebylo, bylo zle. K samotné věci neví nic konkrétního. Toho dne ho pouštěli z nemocnice a

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

obžalovaná s kočárkem se s ním setkala. Společně šli do restaurace XXXXX, kam přišli někdy dopoledne. Každý z nich si dal 5 piv. Ta piva pili někdy do odpoledne, ale obžalovaná pak musela jít domů, protože k ní měl přijít nějaký opravář. Po celou dobu měla dítě v kočárku, které polovinu času prospalo a polovinu proplakalo, ale nebyl to vrískot. Starala se o něj pěkně. Z hospody odcházeli asi v 15:00 hod. Šli společně do obchodu, kde si obžalovaná koupila piva. Na dítěti si nevšiml žádného zranění. Když se ho snažila utišovat, spíš ho nechala vyvztekat. Nebylo to tak, že by na něho křičela. K obžalované a jejímu vztahu k alkoholu uvedl, že si myslí, že pila pořád. Když byli spolu a pili oba, vždy to skončilo hádkou. Vždy pila pivo a víno, kořalku ji neviděl pít. Dokázala vypít i 10 piv. Ten den byla úplně v pohodě. Uvedl, že byl u toho, když házela kočkami nebo běhala po bytě s nožem a chtěla podříznout svou dceru. Když ji kočky neposlechly, říkala tomu lítací den, že s nimi házela o stěnu. Nebylo to tak, že by je chtěla zabít, že by s nimi házela velkou silou, ale hodila s kočkou o zeď, jako když hodíte polštářem. To viděl párkrát. Jinak se k nim chovala hezky.

13. Z výpovědi svědkyně MUDr. K.V. bylo zjištěno, že pracuje jako lékařka u RZS Kraje Vysočina v Jihlavě. K věci uvedla, že jela k zástavě u malého dítěte, jela s kolegyní záchranářkou P. a současně s nimi jela RZ, kde byla P. a P.. Obžalovaná na ně čekala a zavedla je do pokoje, asi ložnice, kde byl chlapeček. Obžalovaná jí podala chlapečka, proto jí řekla, aby ho položila. Během resuscitace si obžalované nevšimla. Ze začátku se obžalované ptala, co se stalo, přičemž ona odpověděla, že dala chlapečkovi mléko, nechala ho odkrknout, pak ale začal strašně křičet, dala ho do postýlky, pak pro něho přišla a on měl mléko kolem úst a nedýchal. Nejprve říkala, že přišla ihned. To se jí nezdálo, jelikož tam byla asystolie, ačkoli měli rychlý příjezdový čas. Když se obžalované ptala na bližší čas, tak řekla po 8 minutách, později to změnila na 10 minut. V pusince opravdu bylo mléko, které se muselo odsát. Kolegyně s obžalovanou řešila lampičku, jelikož tam bylo špatné světlo, přitom ucítila z obžalované alkohol. Když se dozvěděla o alkoholu, myslela si, že obžalovaná zaspala zvracení chlapečka. Proto se opakovaně doptávala na ten čas. Celkově resuscitovali asi 50 minut, ale už asi po 20 minutách volala policii. Volala, jelikož zornice byly bez reakce, stejně tak bez jakékoliv reakce na medikaci a oživovací pokusy. Asi po 20 minutách zpozorovala vznik posmrtných skvrn a uvědomila si, že ten čas nebude souhlasit, jelikož se začínají objevovat po 45-50 minutách od smrti. Policie dorazila ještě během resuscitace. Zpočátku si myslela, že obžalovaná je matka, později zjistila, že je to babička, tak zjišťovali, kde je matka. Obžalovaná nejdříve pobíhala, že jí to nebude volat, ale naléhali na ni, že musí. Dotaz, zda chlapec neupadl, obžalovaná negovala a tvrdila, že jí neupadl. Po 50 minutách ukončili resuscitaci a sama provedla ohledání zemřelého. Sháněli interventa, jelikož se obžalovaná hroutila, že si matka něco udělá. S kolegyní P. asi řešila, že má matka nějaké psychické problémy a něco o obálce s pruhem. Při ohledání našla stroupečky na nohách, ale jinak to bylo pěkně udržované miminko. Když se dostala k hlavičce, všimla si za levým uchem otoku v barvě kůže, který byl délky 5 cm a šířky 2,5 cm a vystoupilý cca 1,5 cm, kdy kopíroval tvarem boltec. Vzala hlavičku do ruky a jela od krční páteře hlavy, kdy v oblasti temeno-týlního švu to přeskočilo. To nemohlo být tím, že švy takto povolily po smrti. Na to ihned upozornila. Na těle nebyla jiná podlitina, kromě malé modřiny na čele o velikosti palce. Policie seděla s obžalovanou v kuchyni a chtěli jí dát dýchnout, ale skončilo to tak, že jí odváželi na odběr krve. Obžalovaná měla nezvyklé reakce při resuscitaci, kdy například měla obavy, zda jí neutekly kočky. Přišlo jí, že měla spíš starost o matku než, že by projevila lítost nad chlapečkem.

14. Z výpovědi svědkyně S.J.J., dcery obžalované, která byla čtena podle § 102 odst. 2 trestního řádu, bylo zjištěno, že její vztah s mamkou je a byl dobrý. Na adrese trvalého bydliště bydlely přes dva roky. Nebydlel s nimi žádný mámin přítel, ale měla ho. Jmenoval se P.Š.. Její bratr D.Z. s nimi nebydlel. E.H. moc nezná. Párkrát u nich přespala, jednou pak za ní jely s mamkou do Budějovic, kde E. bydlela. To bylo až po narození S. Mamka s ní vycházela dobře, stýkala se s ní častěji. Byla to bývalá přítelkyně jejího bratra a měli spolu S. Mamka o E. vždy mluvila hezky, byla i u porodu S. K péči o S. se moc nedokáže vyjádřit, ale když s ním byla E. u nich, v noci k němu vstávala mamka. K věci uvedla, že když byla na brigádě, mamka jí psala, že má pro ni překvapení, které

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

spočívalo v tom, že k nim přijela E. se svým přítelem H. a S.. Když se další den probudila, už tam byla jen E., která pak stejný den odjela a S. tam nechala. Přijeli v neděli, E. odjela v pondělí a mamka měla S. hlídat do pátku. Sama jela ve čtvrtek na brigádu. Mamka se o S. starala hezky. Hrála si s ním, kupovala mu nějaké věci. S. byl usměvavý, ale často brečel. Mamka nebyla naštvaná, ale byla nerada, že tolik brečí, a nevěděla proč. Nebyla na něho agresivní. V ten čtvrtek si volaly asi kolem šesté. V pozadí hovoru byl klid, S. asi spal. Mamka na ni působila normálně, ona se i zasmála. Nepřišlo jí po telefonu, že by byla opilá. Co se týče alkoholu, mamka dřív nepila vůbec. Posledních pár let pila, ale nepila tvrdý alkohol. Spíše si dala pívko či dvě po práci. Pak si jich začala dávat víc. Někdy byla milá a usměvavá, někdy měla potřebu se pohádat. Když byla s tím P., tak nepila vůbec, jelikož on neměl rád alkohol. Když byla doma, tak si dala jen jedno pívko, ale někdy se stalo, že si jich dala i víc, to raději odešla do pokoje. Alkohol na ni měl vliv, že byla klidná a smála se, ale někdy si na něco vzpomněla a byla naštvaná. Bylo to půl na půl. Po operacích brala nějaké léky a injekce, ale neví jaké. Někdy ji zažila, že byla naštvaná. To probíhalo tak, že křičela, pak si pobřečela, a pak si šla lehnout. Nikdy ji neviděla agresivní. Naposledy od ní dostala pár výchovných facek asi před čtyřmi roky. Matka se od rozchodu s E. s bratrem neviděla. Byla na něho naštvaná, jelikož byl nezodpovědný. Když měl práci, tak se s ním vídala, ale když neměl kde bydlet a nepracoval, tak na něho byla naštvaná. Nikdy nedošlo k žádnému incidentu s nožem vůči ní samotné. Kočky u mamky byly na prvním místě, měla je ráda. Když něco provedly, řvala na ně a třeba je naháněla a chtěla jim dát facku, ale ony vždy utekly. Když provedly něco vážného, vzala je a odhodila. To odhození viděla jednou, ale to nebylo hození o zem nebo o stěnu. O tom dopisu ví, mamka kvůli němu plakala. Sama ho nečetla, ale mamka jí o něm řekla. E. měla mít nějaké psychické problémy. Po incidentu s mamkou skoro nemluvila. Říkala jí, že je naštvaná na pana Š., jelikož říkal něco, co není pravda. Spojení „lítací den“ používala v souvislosti s tím, že měla během dne hodně zařizování. Je možné, že to používala i ve spojení s kočkami, když něco provedly.

15. Znalec MUDr. Jan Reithárek, který společně s kolegyní MUDr. Šimkovou vypracoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, odkázal na písemné vyhotovení znaleckého posudku, v němž byl popsán mechanismus vzniku poranění a příčiny úmrtí nezletilého S.S.H.. Uvedl, že zevní prohlídkou zemřelého byla zjištěna zejména drobná poranění, a to drobné oděrky a podkožní výrony na různých částech těla zemřelého. Při vnitřní prohlídce byla zjištěna tříštivá zlomenina lební klenby a spodiny – v rozsahu kosti týlní, pravé temenní a spánkové, s částečným odloučením tvrdé pleny. Dále byly zjištěny úrazový otok mozku, otok a plošný krevní výron v měkkých pokrývkách lebních v rozsahu zadní části levé spánkové krajiny, a především krajiny týlní, a dále i temenně spánkové krajiny vpravo. Zjištěno bylo také krvácení pod omozečnicí a do mozkových komor; krvácení do páteřního kanálu a pod obaly páteřní míchy. K mechanismu vzniku úrazových změn uvedl, že poranění hlavy a míchy poškozeného vznikla tupým násilím velké intenzity, které minimálně jedenkrát, o větší ploše působilo převážně směrem zezadu dopředu a mírně zleva doprava proti týlní krajině hlavy poškozeného, mírně vlevo od průběhu zadní střední čáry; a dále přímo i tečně malou intenzitou proti obličejové části a ušním boltcům poškozeného. Takové zranění lze dobře vysvětlit např. velmi prudkým úderem záhlaví nezletilého do pevné podložky či překážky. Mechanismus předmětné události, jak jej popsala obžalovaná dne 22. 7. 2023, konkrétně hod poškozeným o zeď, je ke vzniku zjištěných poranění velmi dobře způsobilý. Bezprostřední příčinou smrti byl úrazový otok mozku při tříštivých zlomeninách klenby a spodiny lební a úrazové krvácení pod omozečnicí a do mozkových komor. Jedná se o smrt z příčin úrazových. Smrt poškozeného po vzniku zranění nebylo možné žádným způsobem odvrátit. Smrt nastala v řádu desítek minut či nejvýše několika málo hodin od způsobení předmětného zranění. Doplnil, že pád poškozeného z tzv. vajíčka (dětská sedačka) by nebyl způsobilý způsobit tato zranění. Absenci povrchových úrazových změn na zádech zemřelého vysvětluje to, že byl zabalen do přikrývky, jak uvedla obžalovaná. Charakter poranění svědčí o tom, že násilí působilo o větší ploše, typicky podlaha, zeď apod. Ke vzniku způsobených zranění muselo dojít v důsledku poměrně mohutné iniciace pohybu, kterou lze vysvětlit slovem mrštění. Prostý pád z vajíčka taková

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

zranění nevysvětluje. Ke vzniku zranění stačil pouze jeden úder. Modřinky na čelní krajině odpovídají mechanismu pádu nějaké té tyče s hračkou na čelo zemřelého. Další zranění jsou buď staršího data nebo je lze vysvětlit mechanismem neodkladné kardiopulmonální resuscitace. V okamžiku zranění následuje období, kdy je jedinec apatický nebo naopak hystericky brečí, postupně dochází k rozvoji poruchy vědomí, tedy ten pláč se utišuje a dítě může působit dojmem, že usíná. Postupně přichází neurologické příznaky, jak obžalovaná popisovala např. obrácení očí v sloup a lapavé dýchání. Může také následovat tzv. fáze plateau, kdy během rozvoje otoku mozku se nezvětšuje nitrolební tlak a teprve poté, co je překročena ta hranice, tak se neurologické příznaky projeví v celé šíři. V takové fázi je možné, aby dítě bylo schopno jíst a pít. V soudně lékařské praxi se používá třístupňová stupnice ohledně intenzity násilí. Malá, střední velká. V tomto případě muselo být na hlavičku vyvinuto enormní násilí, které lze charakterizovat jako velké, v horní hranici tohoto pojmu. Takové intenzity je schopna i osoba s konstitucí jako má obžalovaná.

16. Doc. MUDr. ThDr. PaedDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D. Dr.h.c., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, vypověděl, že z toho, co zjistil, vyplývají dvě zásadní otázky. Zda mohla obžalovaná rozpoznat, a zda se mohla ovládat. Obžalovaná si pamatuje, co se dělo před skutkem, co se dělo po skutku, a také si pamatuje skutek. Tedy její rozpoznávací schopnosti byly zcela zachovány. Co se týče ovládacích schopností, obžalovaná uvedla „byla jsem plná emocí a vzteku“. Ona neměla vztek jenom na to dítě, ona měla vztek na celou svou životní situaci, která ji potkala čili měla problém sama se sebou, měla problémy s dcerou, měla problémy ve vztazích, a to dítě bylo vyvrcholením toho všeho. Obžalovaná se tedy dostala do afektu. Afekty jsou tři. První je patický afekt, který se projevuje ztrátou vědomí, to člověk musí jít po afektu okamžitě spát a pak si na to nevzpomíná, což tady nebylo. Dále je afekt zvládnutý, který lze popsat tak, že jedince někdo rozcílí a ten jedinec se zvedne a odejde. Takový jedinec afekt zvládne. Je sice naštvaný, ale jde pryč. Poslední psychiatrický afekt je nezvládnutý. To znamená, že člověk prostě nějak reaguje, buď křičí, kope, mlátí nebo s odkazem na případ vezme talíř a vertikálně s ním hodí o podlahu. Obžalovaná vzala dítě a horizontálně s ním sekla o zeď. Tedy u obžalované došlo k nezvládnutému afektu, ale ze soudně psychiatrického hlediska nezvládnutý afekt nevylučuje ovládací schopnosti. Ty jsou pouze snižené, a to nepodstatně. Pokud by se to mělo definovat na škále, tak ovládací schopnosti byly sníženy o 40 %. Alkohol neměl na jednání obžalované vliv. Její stav nelze v době jednání definovat ani jako stav opilosti ani podnapilosti. Léky tam nehrály žádnou roli. Pro ni to byla zátěžová situace, a pokud byla spojena s afektem, tak to tomu lze přičíst. K osobnosti obžalované uvedl, že je méně diferencovaná. To znamená, že vychodila základní školu, pak už se dále nevyučila, od 16 let se musela starat sama o sebe a podněty z okolí, sociální podněty, které nějak kultivují a zdokonalují lidskou osobnost, neměla. Neměla dobré rodinné prostředí, neměla dobré pracovní prostředí. Nijak se nevzdělávala, nijak se nerozšiřovala kulturně a byla sociálně méně kultivovaná. Toto však nemá vliv na jednání člověka. Změnu její výpovědi u hlavního líčení oproti přípravnému řízení považuje za účelovou změnu. Obžalovaná má nějaký účel, proč výpověď změnila. Lze se domnívat, že účelem je obava z vynesení rozsudku. Obžalovaná není ve stavu nějakého obluzeného vědomí, že by ve stavu jiného vědomí dávala jinou výpověď. Doplnil, že dle jeho názoru výpověď obžalované v přípravném řízení byla pravdivá a obžalovaná neměla důvod lhát. Ona se o dítě starala dobře až do momentu afektu, kdy emoce vůči dítěti nebyly a vybila si na něm vztek.

17. PhDr. Marcela Langová-Šindelářová, znalkyně z oboru psychologie, odvětví klinická psychologie, odkázala v plném rozsahu na písemné znění svého posudku, v němž uvedla, že intelekt obžalované je v hraničním pásmu mentální retardace, její nonverbální schopnosti jsou podstatně lepší než verbální. Osobnost obžalované je nevyvážená, s relativně značnou odolností vůči stresu, ale se sklonem k neracionálnímu a neúčelnému řešení stresových situací, pokud tyto přesáhnou její stresovou toleranci. Co do emocionality je sama v sobě dezorientovaná a převažujícím obranným mechanismem je odklonění pocitu vlastní viny. Hodnotový žebříček obžalované nevybočuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

z obvyklých mezí a obsahuje i emočně-vztahové hodnoty. Obžalovaná je sociálně adaptovaná, vůči lidem se vztahuje citově pozitivně, ale může jim méně rozumět. K poškozenému byla citově připoutaná, nicméně její vztah k němu byl rozporuplný. To bylo zapříčiněno zřejmě složitostí jejího vztahu s rodiči poškozeného. Její jednání bylo pravděpodobně motivováno situační frustrací nasedající na frustraci chronickou, která neměla souvislost s poškozeným, nicméně byla svou vyabstrahovanou podstatou totožná. Jednání nebylo plánované a promyšlené. Jednalo se o jednání situačního rázu a bylo agresivní odpovědí na frustraci. Prognózu její resocializace lze na pětistupňové škále hodnotit 3. stupněm, tedy reálnou. Pro uplatnění těchto reálných předpokladů je předpoklad zdržení se alkoholu. Dále by doporučila podrobení se dlouhodobé a soustavné psychoterapii. Za normálních okolností je obžalovaná si schopna uvědomit křehkost dítěte a způsob, jakým je třeba s dítětem zacházet, ale za emočně vypjaté situace člověk vůbec neuvažuje a rozumové schopnosti jsou vyřazeny z procesu. Tam se de facto nejedná o nějakou rozhodovací fázi, tam jde jenom o náhlé, nekorigované, prudké odreagování agresivního stavu. Odpovídá to z psychologického hlediska nezvládnutému afektu. Důvod změny výpovědi obžalované spatřuje v obraně obžalované, která je jí vlastní. V její osobnosti nebyly nalezeny rysy, že by využívala své okolí. Obžalovaná se snaží nějakým způsobem pomáhat. Může se však stát, že pomáhá formou, že zasáhne do života jiného člověka, jak to ten člověk nechce, což u ní může způsobit frustraci, jelikož se jí snaha pomoci vrací negativně. Věnovala hodně energie do péče o poškozeného, ale měla obavu, že by jí ho chtěla matka nechat definitivně.

18. Na základě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, bylo dále zjištěno, že ve vzorku krve obžalované odebrané v 22:40 hod. (dne 20. 7. 2023) bylo zjištěno 0,35 g/kg etanolu.
19. Shora vypsané důkazy v podobě výpovědi obžalované, svědků a závěrů znalců byly doplněny listinnými důkazy shromážděnými v přípravném řízení i během hlavního líčení, především protokolem o hledání těla zemřelého (č.l. 8-15), vyúčtováním zdravotní péče (č.l. 83-84), předběžnou lékařskou zprávou ÚSL Pardubice (č.l. 92), záznamem o výjezdu záchranné služby (č.l. 98-100), protokolem o zadržení obžalované (č.l. 109-110), protokolem o prohlídce těla (č.l. 153-155), protokolem o vydání věci (č.l. 156), protokolem o provedení domovní prohlídky s fotodokumentací (č.l. 167-179), protokolem o ohledání místa činu s fotodokumentací (č.l. 188-200), protokolem o vydání věci (č.l. 201), dopisem ČSSZ (č.l. 202-205), lékařskou zprávou MUDr. Trojanové (č.l. 206), lékařskou zprávou k obžalované (č.l. 207a), zprávou OSPOD Jihlava k dceři obžalované (č.l. 209-210), protokolem o zajištění dat z mobilního telefonu (č.l. 216-218), protokolem o vyhodnocení dat (č.l. 219-232), protokolem o ohledání notebooku (č.l. 233), vyhodnocením FB profilu obžalované (č.l. 236-238), záznamem o výjezdu hlídky policie (č.l. 239-240), záznamem o šetření v panelovém domě (č.l. 241), lustracemi z databází (č.l. 457, 460-467), zprávou o chování (č.l. 467), zprávou z místa bydliště (č.l. 469), zprávou úřadu práce (č.l. 470-474), pracovním hodnocením obžalované (č.l. 475-476), výpisem z exekucí (č.l. 477-489), zprávou z insolvenčního rejstříku (č.l. 490), opisem z Rejstříku trestů (č.l. 491), trestním příkazem OS Pelhřimov (č.l. 492), zprávou o pověsti (č.l. 493), zprávami PMS o průběhu dohledu (č.l. 524-525), listinami od E.H. – žádost o náhradu škody (č.l. 561-564), návrhem pracovní smlouvy (č.l. 583), dopisem P.J. (č.l. 584), úřední záznamem – PMS (č.l. 630). K důkazu byl přehrán i záznam z volání na tísňovou linku obžalovanou dne 20. 7. 2023.
20. Na základě výše popsaného dokazování soud shledal, že je nepochybné, že se obžalovaná dopustila jednání v rozsahu a způsobem, jak je uvedeno ve skutkové větě výroku rozsudku. Soud své skutkové závěry opřel především o výpovědi svědků (záchrannářů, lékařů), závěry slyšených znalců, jakož i o věcný důkaz v podobě záznamu o volání obžalované na tísňovou linku. Dle názoru soudu tyto důkazy vytvářejí ucelený řetězec vedoucí k závěru o zaviněném jednání obžalované ve vztahu ke způsobení smrti poškozeného nezletilého S.S.H.. Těmto závěrům i odpovídá doznání obžalované, které učinila v přípravném řízení, resp. u vazebního zasedání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

21. Soud dále konstatuje, že po provedeném hlavním líčení došlo k nepatrné úpravě skutkové věty oproti podané obžalobě, a to s ohledem na konkrétní skutečnosti vyplývající z výpovědi slyšených svědků, obžalované a znalců. Uvedené změny ve skutkových zjištěních nejsou v rozporu s tím, co bylo zjištěno v přípravném řízení. Soud shledal, že skutkové závěry, na nichž byla postavena obžaloba na základě důkazů provedených v přípravném řízení, obstojí i po provedeném hlavním líčení. Soud shledal, že 20. 7. 2023 mezi 18:00 a 20:00 hod. (čas byl na základě svědeckých výpovědí upraven s ohledem na odchod svědka P. z bytu obžalované a časem telefonátu na tísňovou linku v 20:12 hod.) obžalovaná při hlídání poškozeného nezletilého S.S.H., když se jí ho nepodařilo utišit, jej během nezvládnutého afektu uchopila a vysokou intenzitou mrštila oproti zdi nad postýlku, a to tak, že poškozený narazil do zdi zadní částí hlavy a trupu. Takový způsob provedení činu vychází z výpovědi obžalované ze dne 22. 7. 2023, kdy uvedla „*když jsem jej zvedla ze stolu, tak jsem uviděla vlevo na konferenčním stole ten dopis a nevím, co to do mě vjelo, ale když jsem se otáčela vpravo k postýlce, tak jsem udělala asi jen jeden krok směrem k postýlce a hodila jsem jej rovnou. Hodila jsem jej do úrovně nad horní konstrukci postýlky, kdy na zed' narazil asi zadní stranou zad, přesně nevím, ale letěl hlavou směrem k postýlce. (...) Asi bych to přirovnala jako bych házela silnější míč na vzdálenost cca dvou metrů.*“ Obdobně obžalovaná vypovídala také během vazebního zasedání dne 23. 7. 2023, kdy se k činu doznala a uvedla: „*Když jsem znovu viděla tu obálku, tak to ve mně asi nějak bouchlo*“, (...) „*nezapírám, že jsem s malým hodila*“. Tento popis svého vlastního jednání je v souladu se závěry znalce MUDr. Jana Rejthárka stran možného mechanismu vzniku zranění poškozeného. Oproti obžalobě soud ze skutkové věty vypustil část týkající se podnapilosti obžalované, kdy takový stav neodpovídá míře ovlivnění obžalované (0,35 g/kg etanolu), resp. závěru znalce z oboru psychiatrie. Vzhledem k tomu, že nebylo u hlavního líčení jednoznačně prokázán přesný mechanismus uchopení poškozeného obžalovanou, byla tato část výroku oproti podané obžalobě rovněž vypuštěna, přičemž však soud shledal, že pro účely rozhodnutí je taková změna irelevantní. K rozsahu zranění, která poškozený utrpěl v důsledku jednání obžalované, vypovídal znalec MUDr. Rejthárek, kdy soud skutková zjištění stran rozsahu zranění a zaměřenosti útoku ustálil na základě závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, z něhož jsou zřejmé skutečnosti citované ve skutkové větě. Soud na základě provedeného dokazování neshledal pochyby v tom, že v příčinné souvislosti se shora popsáním jednáním obžalované došlo k usmrcení poškozeného nezletilého S.S.H.
22. Pokud jde o změnu výpovědi obžalované u hlavního líčení, soud konstatuje, že je to právo obžalované, jakým způsobem pojme svoji obhajobu, nicméně nebylo možné odhlédnout od významného odklonu obžalované od její původní výpovědi, která byla na základě provedeného dokazování shledána logickou a přesnější ve vztahu k prokázanému následku jejího jednání vůči poškozenému. Nejprve je třeba připomenout, že obžalovaná se k jednání, tak jak je popsáno ve skutkové větě, doznala během přípravného řízení dvakrát. Poprvé během výslechu 22. 7. 2023, podruhé pak během vazebního zasedání dne 23. 7. 2023. V obou těchto výpovědích obžalovaná popsala velice podrobně sled událostí před a po činu, ale také samotný čin, např. způsob uchopení a mrštění. Soud nepřisvědčil vysvětlení obžalované, že krátce po činu byla „mimo“ a nevěděla, co říká. Vzhledem k detailům, které popsala např. ohledně množství vypitého mléka či čaje, nebo chování poškozeného po jídle, nepovažuje soud změněnou výpověď obžalované u hlavního líčení za pravdivou. Ostatně podobně detailně vypovídala také u hlavního líčení, ale změnila klíčovou část, která se týkala samotného použití násilí vůči poškozenému. Své názory stran výpovědi obžalované soud opírá také o výslechy znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a oboru psychologie, odvětví klinická psychologie, kteří shodně uvedli, že takto změněná výpověď je pravděpodobně motivovaná snahou obžalované o obranu, tedy snahou o uložení co nejmírnějšího trestu, resp. odpovídá osobnostní struktuře obžalované, jak uvedla PhDr. Langová-Šindelářová v závěru svého znaleckého posudku, kdy popsala u obžalované převažující obranný mechanismus v podobě odklonění pocitu vlastní viny. Nelze ani pominout, že u obou zmiňovaných výslechů byla přítomna tehdejší obhájkyň obžalované, které nenamítala nic ve smyslu nátlaku, který by snad Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

orgány činné v trestním řízení měly vyvíjet na obžalovanou, jak se snažila ve své výpovědi u hlavního líčení naznačit. Klíčovou roli zde sehrává také výpověď znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který rezolutně odmítl verzi obžalované o neúmyslném upadnutí („vyletění“) poškozeného z vajíčka, jako verzi mechanismu způsobitelného ke vzniku zranění poškozeného. Nelze ani opominout výpovědi lékařů a záchranářů, kteří přijeli na místo činu ihned po volání obžalované na tísňovou linku. Z jejich výpovědí je zřejmé, že se obžalovaná během lékařského zásahu snažila zatajit pravou příčinu zranění poškozeného, kdy i na přímou otázku, zda jí poškozený neupadl, reagovala negativně. Výpověď lékařky a záchranářů je pak v souladu i se zvukovým záznamem z volání na tísňovou linku, který byl celý k důkazu u hlavního líčení přehrán. Proto soud vyhodnotil výpověď obžalované u hlavního líčení jako nepravdivou a neodpovídající zjištěním, jak byla popsána výše. Proto soud vycházel při svých dalších úvahách ve vztahu k subjektivní stránce jednání obžalované z jejich výpovědí učiněných v přípravném řízení.

23. Pokud obhajoba namítá, že dle tvrzení obžalované měl poškozený zranění na hlavičce a promáčklou hlavičku již v době, kdy poškozeného přebírala do péče, ani tomuto argumentu soud nepřisvědčil. Tvrzení obžalované stojí osamoceně a naproti tomu jej vyvrací znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Z výpovědi znalce jasně vyplývá, že k úmrtí poškozeného došlo pár desítek minut, maximálně hodiny od vzniku zranění. Zároveň dodal, že následku smrti by nešlo pravděpodobně zabránit ani včasnou odbornou lékařskou pomocí. Je nereálné, aby zranění způsobující smrt maximálně v řádu jednotek hodin, mohl kojeneček přežít po dobu několika dní, a to navíc bez zjevných příznaků. Soud má tedy vzhledem k výše uvedenému takovou obhajobu za vyvrácenou. Dále je třeba doplnit, že u obžalované soud v rámci její výpovědi u hlavního líčení shledal snahu poukázat na omezenou schopnost matky poškozeného se o něho řádně postarat, což ovšem nebylo prokázáno jinými důkazy. Soud nepochybuje o výpovědi svědkyně E.H., která uvedla, kolikrát a po jak dlouhou dobu byla na návštěvě u obžalované. Nebyla prokázána snaha E.H. zbavit se dítěte na dlouhou dobu. Naopak to byla sama obžalovaná, která se nabídla s hlídáním poškozeného na delší dobu, o čemž svědčila i výpověď dcery obžalované.
24. Stran námitky obhajoby o způsobu zranění poškozeného, může soud odkázat na výše uvedené, kdy je třeba doplnit, že MUDr. Rejthárek uvedl, že při pádu poškozeného z dětské sedačky, kdy měl „doletět“ až ke dveřím, by očekával zcela jistě vznik i dalších úrazových změn, které nebyly zjištěny. I v takovém případě by se muselo ale jednat o volní jednání, iniciaci toho pohybu z vajíčka. Z vyjádření znalce rovněž vyplývá i míra intenzity síly vedoucí ke zjištěným zraněním poškozeného, kdy uvedl, že ve třístupňové škále intenzity násilí bylo užito násilí na horní hranici nejvyšší intenzity, a že je právě touto stupnicí limitován. Stejně tak znalec jasně vyloučil, že by pád mohl kojenci způsobit tak masivní zranění, jaké nastalo.
25. Na základě shora popsaných skutkových závěrů soud shledal, že obžalovaná ve výroku rozsudku popsaným jednáním naplnila jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, když jiného (poškozeného S.S.H., nar. XXXXX) úmyslně usmrtila, a to způsobem citovaným ve skutkové větě výroku rozsudku, přičemž se uvedeného jednání dopustila na dítěti mladším patnácti let. Soud má za prokázané, že obžalovaná se uvedeného jednání dopustila v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Právě otázka formy zavinění byla klíčovou námitkou obhajoby. K tomu soud uvádí, že trestný čin vraždy je ve smyslu § 13 odst. 2 trestního zákoníku trestným činem úmyslným, kdy úmysl pachatele, byť eventuální (nepřímý), musí směřovat k usmrcení člověka (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, II. § 140 až 421. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. s. 1300). Pokud není beze všech pochybností prokázáno, že pachatel jednal v úmyslu ohrozit nebo poškodit lidský život (objekt trestného činu) či s takovým následkem byl alespoň srozuměn, není možné z jeho jednání vyvodit trestní odpovědnost za spáchání vraždy. Z judikatury obecných soudů se podává, že závěry o tom, zda byl čin spáchán

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

úmyslně, lze v případech, kdy absentuje plné doznání pachatele, činit nepřímou z okolností činu objektivní povahy (např. z povahy činu, způsobu jeho provedení – zaměřenost útoku, intenzita, opakovanost, použití nástrojů) nebo ze zjištěných okolností subjektivní povahy (např. z pohnutky činu či zvláštní zkušenosti pachatele). Zavinění je výslednicí mj. i osobních vlastností pachatele, a lze proto také z nich na formu zavinění usuzovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2010 sp. zn. 6Tdo 290/2010).

26. Dále soud konstatuje, že nepřímý úmysl se od vědomé nedbalosti odlišuje ve své volní složce. Srozumění je vykládáno prostřednictvím tzv. teorie smíření s naplněním znaků skutkové podstaty, kdy sice pachatel nezamýšlel vyvolat následek, ale věděl o tom, že takový možný následek zřejmě v mezích pravděpodobnosti nastane. Soudy pak s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR Rt 41/1976 dále rozlišují pravou a nepravou lhostejnost, kdy nepravá lhostejnost zahrnuje situaci, kdy je pachateli jedno, zda nastane následek relevantní pro trestní právo či nikoli. K oběma možným alternativám (srozumění či lhostejnosti), kterých si je pachatel vědom, má ale aktivní volní vztah projevený navenek chováním, tzn. zaujímá kladné stanovisko jak k tomu, že nastane relevantní následek, tak k tomu, že následek nenastane. Takový případ je nutné rovněž považovat za srozumění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 5. 2004 sp. zn. 5 Tdo 348/2004).
27. Soud si je rovněž vědom judikatury Ústavního soudu, že nepřímý úmysl nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat, a že ze samotného opomenutí povinného jednání nelze automaticky dovozovat též existenci srozumění pachatele s porušením nebo ohrožením zájmu chráněného trestním zákonem (srov. např. II. ÚS 301/98). Nicméně dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003 sp. zn. 11 Tdo 743/2002 s ohledem na způsob provedení útoku, jeho intenzitu, charakter zbraně, místo na těle poškozeného, do kterého byl útok veden, jakož i na zjištění, že pachatel nemohl počítat se žádnou konkrétní okolností, která by mohla smrtelnému následku zabránit, vyjadřuje stav lhostejnosti pachatele k usmrcení poškozeného jeho srozumění s tímto následkem.
28. Se zřetelem k ustálené judikatuře a výše popsaným skutkovým zjištěním soud shledal na straně obžalované naplnění subjektivní stránky zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku ve formě nepřímého úmyslu. Je zřejmé, že obžalovaná si musela být vědoma křehkosti těla kojence a nutnosti s ním zacházet opatrně, kdy tuto znalost lze považovat za obecnou znalost u psychicky zdravé dospělé osoby, u obžalované navíc podpořenou i osobní zkušeností matky dvou dětí. Důležité je také zmínit intenzitu násilí, kterým vedla obžalovaná útok vůči tělu poškozeného, kdy se dle vyjádření znalce jednalo o intenzitu definovanou samotnou horní hranicí třístupňové škály (znalec použil označení enormní násilí). Dle vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se obžalovaná dopustila jednání během tzv. nezvládnutého afektu, což potvrdila i znalkyně z oboru psychologie, odvětví klinické psychologie, který však nevylučuje ovládací schopnosti, ale pouze je snižuje a to nepodstatně. Znalec uvedl, že snížení ovládacích schopností lze definovat jako snížení o 40 %. Stejně tak byly dle znalce zachovány rozpoznávací schopnosti obžalované, byla tedy zcela přičetná, nebyly zjištěny ani zákonné podmínky pro aplikaci § 27 trestního zákoníku a úvahy stran možné zmenšené přičetnosti, neboť nebylo především prokázáno, že by obžalovaná trpěla duševní poruchou v době spáchání projednávaného činu. Soud shledal, že útok byl objektivně takové povahy, že obžalované muselo být zřejmé, že pravděpodobně povede k následkům fatálním, přičemž i s ohledem na psychické rozpoložení obžalované (nezvládnutý afekt) lze učinit závěr o aktivně lhostejném postoji obžalované k pravděpodobnému usmrcení poškozeného. Obžalovaná musela být mj. srozuměna s tím, že takto malé dítě nemá žádné reflexy, které by jej chránily při jakémkoli pádu. Nadto bylo zjištěno, že poškozený byl v době vzniku předmětného zranění omotan (zabalen) tak, že byl fakticky znehybněn, přičemž pouze jeho hlavička (nejzranitelnější část dětského těla v tomto věku)

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

byla obnažena. Všechny tyto okolnosti byly obžalované známy. O naplnění kvalifikované skutkové podstaty, tedy toho, že své jednání směřuje vůči dítěti mladšímu 15 let, zde nelze mít žádné pochybnosti, neboť se jednalo o kojence.

29. Soud dodává, že společenská škodlivost jednání obžalovaného je velmi vysoká, když samotné naplnění kvalifikované skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, vylučuje jakékoliv úvahy o jiné než trestní odpovědnosti, natož v případě kvalifikované skutkové podstaty. Společenská škodlivost jednání obžalované je navíc zvyšována také tím, že jednání směřující proti poškozenému bylo vysoké intenzity a jednalo se o vnuka obžalované.
30. Při posouzení druhu a výměry trestu se soud řídil hledisky uvedenými v § 37 odst. 1, odst. 2, § 38 odst. 1, odst. 2, odst. 3 a § 39 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Hodnotil povahu a závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu z hlediska významu chráněného zájmu, který byl trestným činem dotčen, způsob provedení trestného činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl skutek spáchán, osobu obžalované (její dosavadní způsob života, její pracovní a sociální zařazení, osobní, rodinné a majetkové poměry), míru jejího zavinění, její pohnutku, její chování po spáchání trestného činu, zejména její snahu nahradit způsobenou škodu či jiné škodlivé následky, jakož i možnosti její nápravy; rovněž byly zohledněny polehčující či přitěžující okolnosti. Jednáním obžalované byl dotčen nejvýznamnější zájem společnosti, a to zájem na ochraně života, kdy způsob provedení činu i věk oběti jsou znakem kvalifikované skutkové podstaty, kterým je dána výše trestní sazby. Soud však při ukládání trestu nemohl odhlédnout od intenzity útoku obžalované i skutečnosti, že se skutku dopustila na vlastním vnukovi, který jí byl jeho matkou svěřen do péče.
31. K osobním poměrům a dosavadnímu životu obžalované bylo zjištěno, že žila v bytě se svojí nezletilou dcerou, která však v nejbližších měsících dovrší 18 let. Obžalovaná je rozvedená a v současné době nemá partnerský vztah. Má základní vzdělání, pracovala jako administrativní síla, v současné době je nezaměstnaná a je proti ní vedeno několik exekucí. Dosud nebyla projednávána pro přestupek a z hlediska trestní minulosti je třeba na ni pohlížet jako na osobu netrestanou, což soud považuje za významnou polehčující okolnost. Soud do jisté míry považuje za polehčující okolnost také její doznání v přípravném řízení, nelze ho však považovat za plné doznání, které by bylo způsobitelné významně ovlivnit úvahy soudu o výši trestu, jelikož svou výpověď v průběhu hlavního líčení změnila ve snaze vyhnout se plné odpovědnosti za projednávaný skutek. Obžalovaná sice u hlavního líčení projevila lítost, ale soud ji hodnotí jako lítost nad sebou samou a nad následky svého jednání, nikoli nad samotným jednáním. Postoj obžalované k projednávanému činu je zřejmý i z toho, že po celou dobu probíhajícího trestního řízení neprojevila snahu finančně přispět matce poškozeného např. na náklady pohřbu, přičemž nelze přijmout tvrzení obžalované, že neměla možnost se s matkou poškozeného kontaktovat.
32. Obžalovaná byla ohrožena trestem odnětí svobody v trvání 15 až 20 let, příp. výjimečným trestem. V souvislosti se způsobem a intenzitou útoku, míře zavinění, nedostatečnému náhledu a absenci upřímné lítosti obžalované považuje soud za adekvátní trest ve třetině zákonné trestní sazby. Soud i tak přihlédl k doznání obžalované z přípravného řízení a jejímu předchozímu řádnému životu, což jsou okolnosti vedoucí k uložení trestu v dolní polovině trestní sazby. Soud rovněž při ukládání trestu přihlédl k tomu, že trestný čin byl výsledkem nezvládnutého afektu obžalované. Vzhledem k ustálené judikatuře soud zvažoval i skutečnost, že obžalovaná je matkou dosud nezletilého dítěte, kdy však tato okolnost sama nemůže ovlivnit podstatně výměru trestu vzhledem k závažnosti činu, nadto dcera obžalované dosáhne zletilosti v březnu 2025, tedy v blízké budoucnosti. Se zřetelem k výše uvedenému, jakož i při zvážení možnosti nápravy obžalované (dle závěru PhDr. Langové-Šindelářové je resocializace obžalované reálná), dospěl soud k závěru, že odpovídajícím trestem je

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

trest uložený mírně nad dolní hranici zákonné trestní sazby § 140 odst. 3 trestního zákoníku – tedy trest odnětí svobody v trvání 16 let.

33. Uložený trest je ze zákona nepodmíněný a pro jeho výkon byla obžalovaná v souladu s § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou. Soud neshledal u obžalované důvody podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku, tedy důvody pro zařazení do věznice jiného typu, než ukládá § 56 odst. 2 trestního zákoníku.
34. K trestnímu řízení se včas a řádně s nárokem na náhradu škody připojila pouze Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, Regionální pobočka Brno, pobočka pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina, s částku ve výši 19 470,12 Kč. Tato částka odpovídá nákladům na zdravotní služby poskytnuté poškozenému S. S.H. při jeho ošetření záchranáři 20. 7. 2023. Vzhledem k tomu, že na základě provedeného dokazování byla zjištěna příčinná souvislost mezi jednáním obžalované a způsobeným zraněním poškozeného H., s nímž souvisí vyúčtované služby, přičemž soud neshledal rozpory v listinách předloženými poškozenou zdravotní pojišťovnou stran úhrady úkonů poskytnutých za lékařskou péči, bylo rozhodnuto tak, že je obžalovaná povinna zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Brno, pobočka pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina, částku ve výši 19 470,12 Kč. Nárok zdravotní pojišťovny na náhradu nákladů vynaložených na hrazené zdravotní služby je přímým a samostatným nárokem vyplývajícím z ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí. Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poučí poškozeného o možnosti požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. (§ 228 odst. 4 trestního řádu).

Brno 23. října 2024

JUDr. Dita Řepková, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.